

Minap igen meghatott bennünket két öreg hölgy. Gyönyörű lombos pálma előtt álldogáltak ketten, egymás kezét fogva, mint két gyermek, az Állatkertben. Gyászszegélyes zsebkendőjükkel omló könnyeiket szárították. Úgy állották körül a pálmafát, mint valami drága sírt. Nézték soká, imádkoztak előtte, megmegsimogatták, majd elbúcsúztak tőle: „a viszontlátásra”.

Utóbb tudtuk meg, hogy a két idős hölgy gyakran látogatja a pálmát, mint ahogyan a családi sírokat szokás. Emlék és múlt foglalhatja számukra ez a pálma is. Kislány koruk óta ismerik. Az édesapjuké volt. Az nevelte, ápolta, sok-sok éven át. Mielőtt meghalt, az Állatkertnek ajándékozta kedves növényét. Biztonságban akarta tudni.

Azóta ők ketten ki-kijárnak a pálmához. Beszélgetnek is vele. Olykor lopva meg is öntözik a földjét egy-egy aprócska vödör vízzel. Lesik minden hajtását, számon tartják minden levelét, s ha egy-egy lehervad, meggyászolják, hetekig emlegetik.

Kínai költők verseiből árad néha ilyenféle megható gyöngédség és szeretet.

-i.

1933. április 22., szombat, 4. old.

Körbe-körbe

A fiatal parasztköltőt egyszeriben szárnyára vette a hír. Arcképét képesújságok hasábjain közölték, verseit díszhelyen nyomtatták, sőt könyve is megjelent. Előlegül egy ropogós, vadonatúj százpengőst nyomott a markába a kiadó.

Ennek a százpengősnek a híre hamarosan eljutott a kicsi baranyai faluba, ahol a költő született. Szegény falucska ez. Egy pengő a napszám, ha ugyan akad napszám. Régesrég nem láttak ott száz pengőt egy darabban.

– A Kálmán száz pengőt kapott versért.

Zsongott a falu, mint a méhraj. „Száz pengőt ...”

Ezen gondolkoztak. A szatócs csodálkozott, hogy egyszerre minden írónját meg irkáját elhordták a boltjából. Nem győzött eleget utána rendelni.

A falubeli legények – de még az emberek is – magányosan járkáltak a hátrába, félrevonultak a ház végibe. Estente meg a kis petróleumlámpa alatt rótták nehéz kézzel a betűt.

Közben a költőnek elfogyott a százpengőse. Hazament a kis szőlőhegyre, a kis házba, az öreg édesanyjához – parasztgyereknek.

Amikor híre futamodott, hogy otthon van, fölkerelkedett a falu. Vitték hozzá a sok verset, amit írtak. Egész szekérderekre valót. Nincs az a szerkesztő, akihez annyi verset vinnének, mint amennyit őhozzá hordtak. Nem sajnálták rá a papírt és írót. Valamennyien biztosra vették a száz pengőt. Hiszen a versek „rámentek”, ahogyan ők mondták. Meg aztán, amit a Kálmán tud, ők is csak tudják, vagy mi.

•

Azelőtt, ha az utcai hirdetőszlopokra kiragasztottak valami csinos női arcképet, bizonyos, hogy vidám lurkók bajuszt rajzoltak az orra alá.

Ma más a szokás. A kiragasztott női arcokat nem csúfítják el. Ellenkezőleg, megszépítik. Piros irónnal szép ívelt szájat festenek neki, szénnel meghosszabbítják szempilláit, megigazgatják szemöldökét, arcát is rózsaszínre mázolják.

Megállapíthatjuk, hogy az utcagyerekek szépérzéke – talán a mozi hatása alatt – fejlődött.

-i.

1933. április 28., péntek, 4. old.

Körkép

A bridzs egyre több hívet hódít. Csaknem minden társaságban azonnal megalakul egy-egy bridzsező csapat.

Egyik színésznőnk sokáig ellenállt az uralkodó áramlatnak. Semmi áron sem akart megtanulni bridzsezni. Végül egyik napról a másikra azzal lepte meg ismerőseit, hogy kitűnően játszik.